

Защо Карин дом?

Ще ви разкажа една история. За първия ми ден в Карин дом. Беше лятото на 2011 г. Отидох като доброволец, водена от желанието да помагам на тези, които имат най-голяма нужда - децата! Както и от известна доза любопитство, заради името и историята на Карин дом и ...чиста случайност. По професия съм психолог и психотерапевт. Работата ми беше в по-различна насока, затова казвам, че „попаднах случайно“, само че нищо не е случайно. Всичко стана бавно, постепенно, стъпка по стъпка. Първо харесах тази приказна къща, скрита в сянката на дърветата, над морето, сред цветята -тя винаги ме е привличала. После колегите-млади, красиви, усмихнати и раздаващи се хора, които разбират от работата си! А след това-децата!

Никога няма да забравя първия си ден. Влязох в залата за рехабилитация. Сесия имаше едно момченце с двигателно затруднение /по-късно разбрах името и всичко останало/. Тогава то беше за мен Момченцето, което не можеше да ходи. Един специалист го придържаше за крачетата, друг му показваше книжка и говореше с него в същото време /след това разбрах, че е логопед/. На крачетата имаше шини. Упражненията, които правеше, на вид лесни, изискваха от него огромно усилие и двигателно, и волево. Отвреме на време го питаха: Боли ли? –Не! Искаш ли почивка? – Не! Виждах лицето му и огромното съсредоточение и усилие изписани на него. Извървя два метра сам, с опора. Най-дългите метри в живота ми. И каза: -Хайде пак! Тогава разбрах, че тук са истинските неща от живота, които си струват! Тук са истинските хора! Реших, че повече никога няма да се оплаквам и да хленча за някакви незначителни неща! Много пъти съм разказвала този случай на групите по психотерапия, които съм водила извън центъра. Щом малкото момченце можеше това, значи ние възрастните трябва да можем всичко! Той е бил вдъхновение не само за мен... Само, че тази история не е за Момченцето, което не може да ходи, а за Момченцето, което се учи да ходи! Момченцето, което не се предава, а се бори! Момченцето, което не мърмори и не хленчи, а полага всекидневни усилия. Има още много други момченца и момиченца. И много такива истории.

Понякога така се случва...Дълго чакано или планирано, детето идва като дар в нашия живот. За да осмисли дните ни, за да ни направи по-добри, да ни научи на всеотдайната майчина, родителска любов, несравнима с друга. И понякога..също се случва детето да не се развива според нашите очаквания и да е различно по своему... Дори и да е видно, ни се ще да не е така, да вярваме, че ще го „израсте“, че просто трябва да изчакаме... Възможни са различни нарушения на развитието в детска възраст, свързани с разбирането и използването на речта, комуникацията, умствено изоставяне, двигателни дефицити, емоционално-поведенчески нарушения, свързани с регулация на поведението и други. Идва момент, в който родителите разбират, че детето им има затруднение и трябва да потърсят помощ. Обикновено първо се обръщат към лекар, понякога ги насочват от детската градина и така стигат и до нас, терапевтите. Така започват срещата ни с децата и родителите и началото на пътя, който ще изминем заедно.

Ето тези хора имат нужда от нас. Всеки може да е един от тях. И както рехабилитаторът насърчаваше момченцето да не се отказва, да опитва, да вярва, да му помага, да го учи да може и да се справя, така и ние психолозите, психотерапевтите,

логопедите, педагозите, социалните работници, помагаме на хората да се изправят, да намерят сили в себе си да продължат, да видят вариантите, да направят избора си, да го следват и отстояват, да имат по-добър живот. Както е казано в една поговорка „ Дай на човека риба и ще го нахраниш за един ден. Научи го как да лови риба и ще го нахраниш за цял живот.“ Това е истинския смисъл на работата ни. Това е и част от нашата работа с родителите на децата и семействата тук. Какво сме постигнали? Това родителите и децата ще кажат. Ако сме си свършили работата добре, те ще бъдат достатъчно силни да продължат без нас, защото това е естественият процес на израстване. Именно по това ще ги познаете. Те си тръгват оттук по-силни, по-можещи, по-уверени. Как го правим ?Заедно!

Ние не очакваме, а и не искаме да направим децата еднакви. Нашето послание е да им позволим да бъдат различни. Не като безучастни наблюдатели, а като им помагаме да реализират най-доброто от себе си и дадем възможност това да се случи. Това не е лесно. Но не е и невъзможно. Има места, където това се случва. Едно от тях е Карин дом.

Автор: Цветалина Йосифова
Психолог във Фондация Карин дом, Варна